

Država mora slediti želji in koristi otroka

✍ France Cukjati

Predlagani Družinski zakonik vsebuje vrsto dobrih rešitev, a je nesprejemljiv, ker bistveno spreminja razumevanje slovenske družine oziroma zakonske zveze. Prvič v zgodovini jo usodno razvrednoti, ker popolnoma ignorira njeno naravno, biološko usmerjenost v novo življenje, tisto usmerjenost, s katero vsak, predvsem demografsko ogrožen slovenski narod, stoji in pada.

Svet homoseksualnosti

Javna razprava o homoseksualnosti je še vedno obremenjena z nerazumevanjem in pogosto tudi s predsodki, ki jih je možno premagati le z jasno in odprto razpravo o vzrokih in posledicah istospolne usmerjenosti.

Utemeljitelji sodobne psihoanalize iz začetka prejšnjega stoletja, Freud, Jung in Adler, so na homoseksualnost gledali kot na nevrozo, torej na posledico nezavednega, nerazrešenega konflikta iz otroštva. 70 let so terapevti in psihiatri učili, da je homoseksualnost čustvena motnja, ki je posledica podzavestnih, nerazrešenih konfliktov glede spola in osebnosti.

Leta 1973 pa je pod pritiskom maloštevilnih, a zelo agresivnih homoseksualnih skupin ameriško združenje psihiatrov homoseksualnost nepričakovano brisalo s seznama psihiatričnih diagnoz, čeprav za to ni bilo nobenih strokovnih razlogov. Evropski učbeniki psihiatrije iz 80. let so homoseksualnost še vedno obravnavali kot najpogostejšo obliko seksualne perverzности. Slovenska medicinska enciklo-

pedija (1980) pravi: "Kot vedenje je homoseksualnost bistveno vezana na psihosocialne vzroke, ki pojasnjujejo raznovrstnost njenih vidikov. Zdravljenje homoseksualnosti je predvsem psihoterapevtsko, razen pri simptomatskih oblikah, pri katerih je treba zdraviti vzrok. Še največ uspeha ima zdravljenje nevroz, ki želijo biti zdravljeni." Sedanji slovenski medicinski E slovar pa govori samo še o moški in ženski seksualni inverziji. Tudi uradna mednarodna klasifikacija bolezni po letu 1992 v poglavju duševne motnje nič več ne omenja homoseksualnosti.

Medtem ko se je v Evropi z zamikom 10 do 20 let po ZDA začelo uveljavljati stališče, da je homoseksualnost normalna spolna usmerjenost, so se v ZDA že začeli oglašati strokovnjaki, ki so na podlagi raziskovalnih izsledkov vse pogosteje dokazovali nenaraven devianten značaj istospolne usmerjenosti. Fisher in Grimberg (1996), dva največja strokovnjaka Združenih držav na tem področju, sta zapisala, da

“**Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.**”

večina študij kaže, da so homoseksualno živeči moški v svojem otroštvu doživljali svojega očeta kot emocionalno hladnega, neprijaznega, kaznujočega, brutalnega, odmaknjena in čustveno nedostopnega. "Izmed študij, ki smo jih našli, ne obstaja niti ena preverljiva, v kateri bi homoseksualno živeči moški opisali svojega očeta kot pozitivnega in ljubeče naklonjenega." Fisher in Grimberg še razlagata, "da deček, ki v starosti od pet do dvanajst let občuti, da ni dorasel drugim dečkom, ni možat, ne pripada očetu, moškemu svetu, v puberteti v času iskanja svoje

identitete pa se njegova seksualna čustva povežejo z njegovo največjo stisko in hrepenenjem vključiti se v svet moškosti. Heteroseksualno čuteči mladostnik hrepeni po ženskosti, ker se mu zdi ta nekaj skrivnostno drugačnega, homoseksualno čuteči mladostnik pa hrepeni po moškosti, ker mu ta ni blizu, ker je ta zanj še vedno skrivnost."

V zadnjih 15. letih so bile po svetu opravljene številne raziskave o vedenjskih motnjah oziroma psihičnih nagnjenostih istospolno usmerjenih. Najnaštetem le najpomembnejše: raziskava v ZDA (1998) je vključevala 4000 mladostnikov, Nizozemska (1999) 1000 mladostnikov, Nizozemska (2001) 6000 odraslih, ZDA (2003) 3000 odraslih, Velika Britanija (2003), Nova Zelandija (2005). Vse te raziskave med istospolno usmerjenimi v primerjavi s heteroseksualno populacijo odkrivajo nekajkrat pogostnejšo anksioznost, težko depresijo, poskuse samomora, odvisnost od nikotina, alkohola, trdih drog ter podobne vedenjske odklone.

Dr. Robert Spitzer z ameriške univerze Columbia je leta 1973, takrat, ko je ta diagnoza izpadla iz seznama psihiatričnih diagnoz v Ameriki, sodeloval pri odločitvi, da se homoseksualnost zbrise s seznama psihiatričnih diagnoz. 26 let kasneje, leta 1999, pa je spet govoril z demonstranti, nekdanjimi homoseksualci, ki so takrat zahtevali pravico do terapije za spremembo homoseksualne usmerjenosti. Raziskal je, koliko od njih je opustilo homoseksualno življenje, se poročilo in že vrsto let živijo zadovoljno heteroseksualno življenje. Ugotovil je, da od 200 prej homoseksualnih moških in žensk, sedaj kar 66 % moških in 44 % žensk živi zadovoljno heteroseksualno življenje. Kljub temu, da je v času raziskave s strani borcev za pravice istospolnih

prejemal številne grožnje, če bo študijo objavil, jo je leta 2003 res objavil.

Ena najpomembnejših reprezentativnih študij o seksualnem življenju v ZDA, ki je bila opravljena pod vodstvom Edwarda Laumann (1994), pravi: "Vsi podatki kažejo na to, da homoseksualnost ni nobena stabilna usmerjenost, ampak z leti slabi in pogosto izgine." Christl Ruth Vonholdt, voditeljica Deutsche Institut für Jugend und Gesellschaft (2006) pravi: "Mnogi ljudje, ki svojo homoseksualnost konfliktno doživljajo in zaradi nje trpijo, niso nikoli niti slišali, da obstajajo terapije, ki lahko pomagajo tistim, ki si želijo razviti zrel heteroseksualen potencial. Politična klima naše družbe preprečuje, da bi lahko slišali to sporočilo. Preprečuje tudi, da bi zanj slišali terapevti med svojim izobraževanjem, zato so terapevti čedalje manj usposobljeni, da bi ljudi za egodistonično homoseksualnostjo pospremili na pot ven iz njihovih homoseksualnih občutij." Še en stavek v premislek k tem podatkom: "Človeku v stiski, človeku, ki ima nenaravna nagnjenja, se ne posmehuje, ampak se mu skuša pomagati in ga tudi zdraviti, če je na to pripravljen." Razglašati homoseksualnost, pa tudi pedofilijo in zoofilijo, za naravno spolno usmerjenost, pomeni medvedjo uslugo tistim, ki so v stiski in bi se morda radi osvobodili nenaravnih spolnih usmerjenosti.

Primerno okolje za vzgojo otrok

Ali je istospolna partnerska skupnost primerno okolje za posvojitev otroka? Ker smo s strani zagovornikov predlaganega Družinskega zakonika neprestano poslušali trditve, da ni nobenih dokazov o negativnih vplivih istospolnega partnerskega okolja na otrokov osebnostni razvoj, naj omenim le naslednje ugotovitve. Ameriški inštitut za zakonsko zvezo in zakonodajo je pred leti na podlagi številnih raziskav in ob sodelovanju dvanajstih vodilnih znanstvenikov s tega področja pod vodstvom Williama Dohertya izdal poročilo, ki ugotavlja naslednje: "Otroci iz klasičnih družin so v povprečju bolj zdravi, manj podvrženi zas-

vojenosti, pogosteje dosežejo dobre šolske uspehe in diplomo. Otroci iz istospolnih ali enostarševskih družin so bolj podvrženi duševnim motnjam, samomoru, zasvojenosti, težavam v šoli, kasneje pa kriminalnim dejanjem, taki otroci so tudi pogosteje žrtve spolne ali fizične zlorabe." Švicar dr. Dean Byrd je 2001 zbral rezultate desetletja trajajočih raziskav in zaključil: "Otroci, ki so jih vzgojili različnospolni starši, lažje prehajajo med posameznimi obdobji odraščanja, so bolj trdni v svoji spolni identiteti, se bolje odrežejo pri šolskih obveznostih, imajo manj čustvenih težav in kasneje bolje funkcionirajo kot odrasle osebe. Nasprotno pa študije otrok, ki so bili vzgojeni v istospolnih skupnostih, dokazujejo, da postanejo dekleta v svojem obnašanju bolj pomožena, fantje pa bolj poženščeni. Oboji so tudi bolj nagnjeni k eksperimentiranju s homoseksualnimi spolnimi odnosi kot normalno vzgojeni otroci."

Pomen zakonske zveze je v zasnovanju družine

Kot se je doslej govorilo o družini, nismo imeli v mislih istospolnih partnerskih skupnosti, ampak zakonca, moža in ženo, ki imata ali pa še nimata otroka, ker je morda šele na poti ali pa je samo domnevno biološko potencialno prisoten. Tudi v sedanji slovenski zakonodaji pojem družine izključuje homoseksualno skupnost in ta diskriminacija ni protiustavna, saj celo 53. člen slovenske Ustave pravi: "Drža-

“Razglašati homoseksualnost, pa tudi pedofilijo in zoofilijo, za naravno spolno usmerjenost, pomeni medvedjo uslugo tistim, ki so v stiski in bi se morda radi osvobodili nenaravnih spolnih usmerjenosti.”

va varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.” Že takrat in danes prej, preden se je pisala slovenska Ustava, je bilo uzakonjeno pojmovanje družine, na katerem še vedno temelji sedanji Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, ki v 2. členu pravi: "Družina je življenjska skupnost staršev in

otrok, ki zaradi koristi otrok uživa posebno varstvo." V 3. členu pa: "Zakonska zveza je z zakonom urejena življenjska skupnost moža in žene. Pomen zakonske zveze je v zasnovanju družine." In Ustavno so-

“Če otrok ostane brez staršev, brez svoje družine in svojega doma, mora zanj poskrbeti država. Pri iskanju ustreznega posvojitelja mora država v prvi vrsti slediti želji otroka in njegovih koristi, ne želji posvojitelja.”

dišče ni doslej nikoli ugotovilo, da bi bila ta definicija protiustavna. Nasprotno, spremeniti to definicijo in družino pojmovati drugače, kot jo pojmuje Ustava, bi bilo očitno protiustavno. Sedanji Predlog Družinskega zakonika, o katerem je govor, pa v 2. členu pravi: "Družina je življenjska skupnost otroka z enim ali obema staršema ali z drugo odraslo osebo, če ta skrbi za otroka." In v 3. členu: "Zakonska zveza je življenjska skupnost dveh oseb, katere sklenitev, pravne posledice in prenehanje ureja ta zakonik." Stavka, ki se glasi "pomen zakonske zveze je v zasnovanju družine", torej ni več.

Mnenje Ustavnega sodišča

Ustavno sodišče je julija 2009 obravnavalo 22. člen Zakona o registraciji istospolne partnerske skupnosti in ugotovilo, da je glede dedovanja med istospolnimi partnerji potrebno popraviti zakon. V obrazložitvi je navedlo: "O diskriminacijski obravnavi govorimo takrat, kadar država na podlagi osebnih okoliščin različno obravnava posameznike v enakih situacijah. Registrirana partnerska skupnost je razmerje, ki je po vsebini podobno zakonski zvezi, tudi za to skupnost je bistvena značilnost stabilna povezanost dveh oseb, ki sta si blizu, si medsebojno pomagata in se podpirata." Kar zadeva medsebojne odnose med partnerjema, sta si torej po mnenju Ustavnega sodišča istospolna in zakonska skupnost podobni. Se pa Ustavno sodišče ni spuščalo na tisto področje, na katerem obstaja bistvena razlika med tema dvema skupnostima. Biološka usmerjenost v spočetje in rojstvo novega življenja je namreč prisotna le v klasični zvezi in

pomeni bistveni element te zveze, kar sedanji še veljavni zakon v 3. členu potrjuje, ko pravi, pomen zakonske zveze je v zasnovanju družine.

V obrazložitvi je Ustavno sodišče tudi jasno povedalo: "Če položaja, ki ju primerjamo v bistvenem, nista enaka, ne moremo govoriti o neustavni diskriminaciji." Različen pravni položaj zakonske zveze in istospolne partnerske skupnosti na področju spočetja in rojstva otroka ter zagotavljanja primernih okoliščin za razvoj njegove osebnosti, torej ne more predstavljati nobene diskriminacije homoseksualne skupnosti, ampak le spoštovanja naravnih bioloških danosti. Tudi izločitev homoseksualne skupnosti s seznama možnosti posvojiteljev ne pomeni niti protiuustavnosti in niti diskriminacije.

Otrok naj ima očeta in mater

Odbor za enakost med spoloma v EU je pred desetimi leti usmerjevalnemu odboru za bioetiko sveta Evrope predlagal priporočilo, da bi istospolni partnerji dobili pravico do svobodne izbire o zadevah spolnosti in reprodukcije. Usmerjevalni odbor za bioetiko je to pobudo takrat gladko zavrnil, o čemer piše tudi nekdanji član usmerjevalnega odbora za bioetiko Sveta Evrope, prof. dr. Jože Trontelj, predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Takole piše: "Ugotovili so, da se glede otrok priporočilo nanaša samo na interese homoseksualnih in lezbičnih parov, skoraj ignorira pa pravice in koristi otrok, ki naj bi jih taki pari posvojili ali pridobili s pomočjo tehnik zunajtelesne oploditve. Kritiki priporočila so poudarjali, da ima otrok legitimen in pomemben interes, da ima očeta in mater in da ni dokazov, da bi dva očeta ali dve materi ali samski roditelj oziroma posvojitelj ta interes lahko zadovoljil."

Če otrok ostane brez staršev, brez svoje družine in svojega doma, mora zanj poskrbeti država. Pri iskanju ustreznega posvojitelja mora država v prvi vrsti slediti želji otroka in njegovih koristi, ne želji posvojitelja. Okolje, kateremu država zaupa otroka, mora biti v izhodišču kar najbolj zdravo in

naravno. Za boljše razumevanje tega stališča bo morda pomagala banalna primerjava. Na cestah vidimo tudi avtomobile z razbito lučjo, slabimi zavornami, izrabljenimi gumami, a ob nakupu in registraciji, torej v izhodišču, mora biti avto zaradi varnosti potnikov brezhiben.

V Sloveniji je registriranih 30 istospolnih partnerskih skupnosti. Vsako leto se v Sloveniji posvoji od 25 do 30

no. Tudi najnovejša ofenziva slovenske homoseksualne politike torej ni nekaj posebnega, ampak je le del skrbno organizirane svetovne akcije, ki jo financirajo v glavnem ameriška homoseksualna združenja.

Če klasični zakonski zvezi nič več ne priznamo njene naravne in za narod pomembne usmerjenosti v spočetje, rojstvo in vzgojo otroka ter jo izenačimo s homoseksualno zvezo, potem ne

otrok. Prošenj s strani urejenih, gmotno preskrbljenih, klasičnih zakonskih zvez pa je 10-krat več, 200 do 300. Vzrok slovenske agresivne homoseksualne politike ne moremo iskati v pomanjkanju naravnih družin, ki bi bile pripravljene sprejeti posvojenca.

Homoseksualni lobiji ne mirujejo. Na njihovo pobudo je tudi letos, 27. januarja parlamentarna Skupščina Sveta Evrope obravnavala njihov predlog priporočila z delovnim naslovom "Diskriminacija na podlagi spolne usmerjenosti in spolne identitete", ki je vključeval legalizacijo posvojitve otrok istospolnim parom. Tudi tokrat je bilo po ostri razpravi priporočilo zavrnje-

bo nobenih ovir več, da bi otroka lahko posvojil tudi homoseksualni par, pa tudi pedofili in zoofili, saj gre tudi pri njih 'le za neke vrste spolno usmerjenost', na podlagi katere ni dovoljena diskriminacija?!

Predlog

Zakonsko urejanje vseh vprašanj glede istospolnih parov (posvajanje otroka s strani nebiološkega partnerja, dedovanje) naj ureja poseben zakon, kot je to urejeno v nekaterih drugih državah, npr. Švedska, Fancija, Nemčija. Ni potrebno, da se ta vprašanja vnašajo v družinski zakonik. ■